

[Poul Hansen (Kalundborg).]

i udviklingen. Ligesom i efteråret indbød regeringen til en forhåndsforhandling, og ligesom dengang indtog de samme partier den holdning, at man ikke ønskede sådanne forhandlinger; regeringen måtte komme med sine forslag i folketinget. Der opstod igennem nogle skrivelser i pressen nogen tvivl om de tilsagn, partiformændene havde givet regeringen med hensyn til behandlingsformen for afgiftsforslagene. Dette foranledigede den højtærede statsminister til at indkalde til et møde sidste torsdag, hvor han påny på uforbeholden og åben måde tilbød, at forhandling kunne tages op med det samme; en lignende beredvilighed viste den højtærede minister den følgende dag. I begge tilfælde opretholdt venstre og konservative den stilling, at forslagene måtte fremsættes her i folketinget, og først derefter kunne forhandling finde sted. Vi fik så forslagene og hørte partierne tage stilling hertil i lørdags. Man opretholdt fremdeles den kritik, som havde lydt i september, men nu var der dog sket den ændring, at man ikke på forhånd afviste forhandling, selvom man opstillede visse forudsætninger, som ikke var egnede til at give noget stærkt håb om, at man havde virkelig forhandlingsvilje. Alle vil også fra forhandlingerne her lørdag aften huske statsministerens indtrængende appel til det høje ting om nu at samle kræfterne til løsning af de foreliggende opgaver.

Under udvalgsarbejdet er der fra vor side, fra det radikale venstres repræsentanter og fra det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens side udfoldet store anstrengelser for at opnå bredest mulig enighed, ligesom også den højtærede finansminister og ikke mindst den højtærede statsminister har vist stor imødekommenhed og sat meget ind på at få virkelige forhandlinger i stand.

Der blev ofret lang tid på en drøftelse af den økonomiske politik og af boligforholdene, som synes at være lidt af en hjørnesten i hele forholdet. Der blev nedsat et særligt underudvalg, og da det ikke førte til noget, indbød den højtærede statsminister påny partiernes formænd til en drøftelse. Det blev på alle mulige måder, ved opstilling af arbejdsgrundlag o. s. v., klart tilkendegivet, at regeringen gerne så en almindelig, bred enighed om løs-

ningen af disse problemer; men de betingelser, som under disse forhandlinger blev stillet af det konservative folkepartis og ikke mindst af venstres repræsentanter i udvalget, var af en sådan karakter, at de hos os kun kunne efterlade det indtryk, at man ikke ville medvirke til et samlet resultat.

Vi beklager, at der ikke blev opnået bredere enighed, men det er jo klart, at de to største oppositionspartier ligesom ethvert andet parti suverænt råder over deres egen holdning; hvis de ikke mener i den foreliggende situation at have nogen forpligtelse overfor landet og befolkningen til i fællesskab at medvirke til den gerning, der er nødvendig, nå ja, så må det jo blive deres egen sag, men jeg tror ikke, folkestyret er tjent med en sådan holdning. Jeg tror heller ikke, den billigste af befolkningens store flertal, ejheller af de vælgere, som hidtil har givet disse partier deres tillid. Hvad man har villet opnå dermed, hvad den dybere visdom har været i den linie, man har fulgt, skal jeg ikke fordybe mig i. Jeg kan måske citere, hvad daværende statsminister Stauning i 1935 sagde om LSS bondetog til Amalienborg og dets hensigter: „Det må festkomiteen skønne om“. De herrer, der sidder i festkomiteen i oppositionspartierne, må jo også have en mening med det, de gør.

Vi har jo kun på et enkelt punkt i mere konkret form fået en vis klarhed over indholdet af venstres og de konservatives betingelser for at indgå i videre forhandling; det drejer sig om huslejeforholdene og støtten til boligbyggeriet. Vi forstod, at der også var andre forhold, bl. a. forhold, som har relation til besparelser på statsbudgettet, hvor man havde visse betingelser og krav, men her har vi altså ikke fået nærmere besked, udover at vi i hvert fald har forstået, at man ønskede en væsentlig nedsættelse af børnetilskuddene, hvilket jo ville have været en særlig venlighed overfor de børnerige familier.

Af problemerne vedrørende boligforholdene, hvorom der altså ikke kunne opnås enighed, vil jeg blot have lov at nævne to. Fra oppositionspartiernes side ønskede man ikke alene at nedsætte lånegrænsen for statslån til det sociale parcelhusbyggeri — der havde der måske været en mulighed